

Za našo deco.

Čarobna piščalka.

(Pripovedka.)

Na obali reke Wesere (v Nemčiji) je lepo mestoce Hameln. Pred 500 leti je doletela to mesto strašna nesreča, o kateri vam bom tu pripovedal.

Nekega dne so privrele, nihče ni vedel od kod, v vse mestne okraje mnogoštevilne podgane. Najprej so udrle v mlekarno, kjer so požrle ves sir; potem so se spravile nad sode s posušenimi ribami. Preglodele so les in tako dospale do svojega plena. Meščanom se je to zdelo na prvi hip smešno. Ali kmalu jih je smeh minil. Podgane so se tako razmnožile, toliko jih je bilo povsod, da so jih našli celo v prazničnih klobukih uglednih meščanov. Napadale so tudi mačke, ki jim niso bile kos in so se porazgubile na vse strani. Po hišah so vsako jed i one poskusile. Niti bedni dojenčki v zibelkah niso

ostali na miru, ker so tudi nanje navalile te ostudne živali ter so jih obgrizle. Kaj naj še povem? Radi neprestanega cvilenja teh živali se ljudje niti niso mogli pogovarjati. To je bilo zelo nerodno za nekatere ženske, ki so bile navajene, da vsako jutro, ko so pometale pred hišo, dolgo kramljajo s sosedo. To je pa bilo sedaj že preveč. Meščani niso več vedeli, kaj bi.

Nekega dne so šli pred mestno posvetovalnico in so klicali:

»Naš župan ne velja nič in njegovi svetovalci še manj. Zastonj dobivajo plačo, če niso zmožni, da nas rešijo teh grdob. Seveda, gospodi je tu dobro. Sita je, mirna in spočita. Prebudite se malo! Išcite in najdite pomoči proti podganam! Drugače pa bodele morali zapustiti to službo!«

Ko so župan in njegovi svetovalci to čuli, so se prestrašili. Takoj so se podali v posebno sobo na posvetovanje. Ob največji tišini je rekel župan:

»Gospodje! Naj me koza brčne, če sem zadovoljen, da moram biti tu župan. Rad bi bil sto kilometrov od tod. Najti pomoč proti podganam! To je lahko reči. Noč in dan si ubijam glavo, pa ne morem nič najti. Treba bi bilo dobiti posebno vrsto mišolovk, ali ...«

Nekdo je potrkal na vrata. Župan je prekinil svoj govor.

»Kaj je to?« je vznemirjen vprašal mestne svetovalce.

Zopet trkanje. Slično je bilo škrtanju, kakršno so povzročale podgane, ko so glodale ponoči po hiši.

»Naprejš!« je zaklical župan.

Vrata so se odprla in vstopil je človek čudne zunanosti. Bil je suh in visok. Nosil je dolg plašč do peta, ki je bil sestavljen od samih kos-

čkov blaga različne barve. Izpod krznene kape so mu silili dolgi prameni črnih las. Na zagorelem licu ni imel ne brk ne brade. Na njegovih ustnicah je poigraval tajinstven nasmehek, a s svojimi modrimi očmi je gledal prodirno, kakor da bi mu to bile igle.

Od kod je prišel, ni vedel nihče. Eden izmed svetovalcev je rekel:

»Če bi se bil sedaj pojavil ded mojega pradedi, bi se manj čudil.«

»Gospodje«, je začel neznanec govoriti, »s pomočjo tajne moči morem prikleniti na sebe vsa živa bitja pod nebom, bodisi da plavajo, tekajo ali letajo. Jaz pa uporabljam to svojo moč samo pri onih bitjih, ki so škodljiva, n. pr. miši, žabe, kače itd. Drugače pa sem godec na piščalko.

Zdaj so opazili vsi, da ima okoli vratu obeseno malo piščalko. Neznančevi prsti so se neprestano gibali, kakor da bi hoteli čimprej prijeti za piščalko.

Nadaljeval je:

»Da, v istini, gospodje! Jaz sem navaden siromašen godec. Preteklega leta sem bil pri tatarskem kralju. Očistil sem mu deželo komarjev, katerih je bilo toliko, da radi njih ni bilo mogoče videti neba. Rešil sem Perzijo velike nezgode, ker sem odpravil vampirje, ki so sesali človeško kri. Ako želite, vas rešim podgan. Za tisoč dinarjev odpravim vse iz mesta.«

»Tisoč dinarjev! Petdeset tisoč jih dobiš, samo ako se ti posreči, da te živali odpraviš«, so kakor en moč zaklicali župan in svetovalci.

»Rekel sem tisoč dinarjev, naj toliko tudi ostane«, je odgovoril neznanec. Nato se je priklonil in odšel.

(Dalje sledi.)

Dobro je pogodil. Lojek hodil v prvi razred. Učitelj ga pokliče pred tablo, kjer visi velik zemljevid in pokaže s prstom neko mesto na njem. »Kaj je to?« — vpraša učitelj. Tonček gleda nekaj časa učiteljev prst, ki ni bil kdo ve kaj negovan ter se nato odreže ves ves, da je tako dobro pogodil vprašanje: »To je umazan noht, gospod učitelj!«

Iz naloga. ... in preganjana zver je bežala od skale do skale. Slednjih pa ni mogla več dalje. Pred njo je zljajal prepad, za njo pa lovec.

Tudi dokaz. A: »V moji rojstni vasi je bil neki mož rojen l. 1800.« B: »To pa ni mogoče!« A: »Kako ne; saj sem bral njegovo rojstno listino na nagrobnem kamnu.«

Pri kavi. Sosedinja (tiho): »Zanemarijena družina tol! Poglejte, kašne slabe servijete imajo.« Gospa: »Res je! In pomisli, še te sem jim morala posoditi jaz!«

Umestna providnost. Mali Janko: »Ti Lizi-ka, danes moram biti pač pridna. Zdravnik je priporočal očetu več gibanja.«

Mirko je bil prvič na počitnicah na deželi in takoj prvo jutro je šel gledat, ko so molzli krave. Pa ga vpraša dekla: »No, fantek, ali hočeš malo poskusiti našega mleka?« Mirko: »Ne, ne maram ga. V mestu dobimo mleko iz lepe, bele mlekarne, ne pa od umazane krave.«

K profesorju Konšku, blagega spomina in velikega želodca je prišla kmečka mamica s cekarjem v roki, v katerem je ždel precej rejen petelin. Boječ se je približala gospodu profesorju in ga ponižno nagovorila: »Milostni gospod, tole sem jim prinesla in rada bi jih vprašala, ali bo moj sin izdelal šolo?« Gospod Konšek je malo premislil, nato pa prijel za cekar in potežkal petelina: »E,« pravi nato ženici, »kar brez skrbi bode, za zadostno bo že pel.«